

UNA VISITA ESPACIAL

(Maria Teresa Ramon Soliveres. Primer premi *ex aequo*: categoria 6)

Com tots sabem, Nadal és una festa molt alegre i estimada arreu del món. Però lo que no tots saben és que fins i tot es seu ressò va arribar una volta a un remot paratge de ses més llunyanes galàxies. Que com va ser possible això? Pues jo vos ho contaré.

Voreu, tot va començar quan un bon dia d'un des més potents satèl·lits que la NASA havia enviat a l'espai es va desprendre a causa d'una avaria, un telescopi. I aquest, després de donar un grapat de milers de revoltes pel firmament, va fer cap a un bancal de suculentia ferralla a punt de segar d'una avorrida família d'extraterrestres de Ferrovell, allà dalt, a dos milions d'anys llum de mosatros. I clar, tant d'estruendo va fer que tota la família eixia de casa a vore què havia passat.

Es primer en eixir va ser es pare extraterrestre, un ser de color morat descolorit, prim i llarg com un fil de cosir, amb 3 cames i 21 dits, que després d'olorar ben olorat s'artefacte, li va pegar mos. Però com que no estava prou rovellat pes seu gust, el va abandonar en seguida sense massa contemplacions i va continuar a sa seva activitat preferida de no fer res.

Després, es va atrevir a eixir sa mare ferralla (una subjecta per dir-li d'alguna manera) gran com una balena de ses grans, amb as cabells de fil de ferro permanentats, i presumida com ella a soles, amb penjolls per tot es cos, que li va faltar temps per penjar-se'l d'una orella. Però an es pobre telescopi des "susto" se li varen creuar es cables i li va donar una enrampada de 9.741 megahetzs que la va deixar "a quadros" en un tres i no res. I as altres 121 extraterrestres fills seus (n'hi havia de tots es colors, mides i característiques imaginables), ja ni s'acostaren.

Però sa més menuda, xica havia de ser, temerària com ella a soles, va voler saber què era aquella cosa tan estranya que havia caigut an es seu bancal, i què hi havia dins. I, apropant-se, el va prendre amb ses seues manetes de 14 dits i flors en compte d'ungles, i se'l va acostar a ses seves antenetes per a explorar-lo de prop. I amb gran sorpresa, es va trobar que dins d'aquell artefacte hi havia tot un Univers, tot un món de coses, de coloretos, de moviments i de vida que es menejaven com si estigueren vius. Sa ferralleta no es podia envindre de lo meravellós que li semblava aquell calidoscopi; això no s'havia vist mai i, embovada, no podia treure-li es ulls de damunt. A cada moment descobria coses noves! Però lo que més li cridava s'atenció era una espècie de baló que enllumenava de valent i relluïa allà ben lluny.

–Està ben clar –pensava sa ferralleta–. Aquest trasto que ha vingut a parar a ma casa és màgic i açò ve d'un altre lloc que jo vull conèixer.

I aixina li ho va fer saber a sa seua família. Però son pare, front a aquella descabellada idea, li va fer la raó i li va dir que no. I sa mare es va fer tant maleita i es va posar a xillar tan fort que es 120 ferrallets fills es varen amagar dins des badalls des seu secallós poble. Però a sa ferralleta no li feia por res: volia anar, havia d'anar i aniria a conèixer aquell món lluent que la tenia amb sa boca oberta. Aixina que va agarrar tan gran plo-ferrallera que sa seua família es va haver de resignar, i consentir que sa menuda de casa, cabuda, recabuda, duguera a terme sa seua aventura, que no era altra que anar a vore ses llumetes de prop.

As pare li va carregar ses piles, sa mare li va donar corda i es 120 germanets ferrallets patalejaren i somicaren en tecnicolor d'enveja. I aixina sa ferralleta menuda a l'om des telescopi va prendre vol cap a un lloc lluent, preciós i desconegut que no era un altre que un planeta anomenat la Terra.

Després de molts anys de voltes i revoltes al llarg de l'Univers varen fer cap a un lloc paradisiac, on una colla de peculiars trossos de remorosa ferralla, sonaven a tota

marxa, i és que no eren ferralles, no! Eren ses campanes des campanar de la plaça de Tàrbena, que al vol, anunciaven s'arribada de Nadal. I clar, an es tarbeners tampoc se los va fer tard per acudir a vore que era aquell armatoste tan estrany que havia caigut a la plaça. I més esglai varen tindre quan de dins va eixir sa ferralleta. Un graciós embolic de fil d'aram amb tota classe de "tuerques", "tornillos", "arandales" i circuits elèctrics apegats uns an es altres, que formaven una estructura molt peculiar i mai vista.

Però com a Tàrbena no hi ha foraster en quasi que vinga de lluny i tinga antenes, molts de dits, flors per ungles i faça remor de picots, la varen rebre amb es braços oberts. Aixina que prompte va fer bons amics. És més, tots as xiquets tarbeners estaven encantats amb ella, i cada dia li mostraven una cosa des poble. S'escola, Sa Caseta Des Moros, Sa Font de Benissalim, Sa Revolta del Huit, i fins es uelos des banquetes disfrutaven amb es seus cables i tornavisos, i sa seua veu de xiulit escanyat, en quasi que no li entenien res.

Però varen passar ses vacances de Nadal i es xiquets havien de tornar a escola i com aquells dies feia molt mal temps, el senyor alcalde de Tàrbena va dir que no aprovava que s'enlairara es telescopi. Aixina que, com sa ferralleta no podia tornar a sa seua llunyana galàxia, fins que no vinguera es bon temps, hauria d'anar a escola a avar-se com tots es xiquets des poble. Presa sa decisió, l'Ajuntament va manar as treballadors del PAMER, que devora es pati de sa Casa de Cultura li muntaren una bona nau d'alumini perquè es poguera instal·lar amb comoditat. Sa ferralleta estava desvanida de tanta modernitat com tenia a casa.

Està clar que es primers dies d'escola varen ser un poc complicats, però sa ferralleta era molt espavilada i amb s'ajuda des mestres i companys amb no res es va avar a parlar de sa, a llegir i escriure, a anar amb patinet i bici. Va anar a berenar sa mona de Pasqua i va ser monesilla a missa. També es va ensenyar a tocar as bombardí (que era més gran que ella), i ben entonada, vestida de música, feia passacarrers i tot pes poble!, com a membre d'honor de sa bandeta infantil. I fins ballava danses i tot! Clar, com s'ho va passar tan bé, quan es va acabar es curs a juny, i se n'havia d'entornar a Ferrovell, as seu poble, allà dalt a l'espai, va fer una altra torada, perquè no se'n volia anar. Però es telescopi, que feia 6 mesos que estava aparcat a un racó, i ja li feien mal totes ses juntes, perquè ja no li cabien més aventures al cos, se li va fer ben maleit i no li va quedar un altra que deixar de somicar i creure.

–¡Hala pues!, tornaré a Ferrovell –i presa sa decisió, tot es poble es va reunir a la plaça per aidar a equipar-la per as viatge.

Es xiquets de s'escola varen fer molts de dibuixos per regalar an es ferrallets. Ses mares varen pastar botifarres i sobrassades i bunyols de carabassa perquè los tastaren. I es uelos des banquetes es varen gastar un bon pinyol d'euros comprant dolços per tots. Hasta es joves, xics i xiques, varen col·laborar (fent Tetris) perquè cabera tot dins des telescopi. Quan ja ho tenien tot enllestit, sa ferralleta es va posar as cinturó i es casc i va pujar a sa nau entre sospirs, somics i gemecs. Diuen que quan es pobre telescopi es va enlairar as va sentir sa veu de sa ferralleta que deia:

–Gràcies amics.... Tornareeeeeé..... prompte. Tornareeeeeé.... I vos duré meteorits de tota mena perquè feu un monòlit en mig de la plaça. Farem una gran festa per agermanar Tàrbena amb Ferrovell, i per tot l'espai sabran que sou es millor poble del MÓNNNNNNNN !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!